

Myrthe

Mijn naam is Myrthe, en ik ben een eigenaardig persoon. Althans, zo voel ik dat zelf vaak. Toen ik voor het eerst merkte dat mijn eigen woorden soms als een echo bij me terugkwamen, begon er iets te verschuiven in mijn gedachten. Ik kreeg het idee dat ik niet alleen mezelf was, maar ook de mensen om mij heen. Alsof de persoon die tegenover mij zat eigenlijk óók ik was. En als iemand over een ander sprak, dacht ik dat het misschien wel over mij ging. Het is dus wel duidelijk dat er bij mij een steekje los zit... Tenminste, dat denk ik. Want wat is normaal, en wie bepaalt dat eigenlijk? Met vriendinnen kan ik vaak niet eens normaal praten, want stel je voor dat ik hen ben? Of hebben ze het toch stiekem over mij? Deze zogenoemde betrekkingsideeën maken het leven soms lastig, maar ze brengen ook iets bijzonders met zich mee. Ze geven me namelijk een soort gave: ik kan me intens goed inleven in anderen en me zelfs verbeelden dat ik hen ben.

Het zou zelfs nog verder kunnen gaan. Misschien zijn de mensen met wie ik omga, helemaal niet wie ze lijken te zijn. Misschien zijn zij ook iemand

anders. Dat idee maakt alles ingewikkeld, verwarrend en soms vermoeiend, maar tegelijkertijd levert het uitzonderlijke situaties op. Het leven wordt er niet altijd gemakkelijker door, maar zeg nou eerlijk: met zo'n gave moet je toch iets doen?

Ik maak allerlei bizarre situaties mee. Ik verbeeld mezelf dat ik een *celebrity* ben, of juist een goede vriendin. Soms zie ik mezelf als een actrice in een film, of in iemand die ik toevallig tegenkom op straat. En dan stel ik mezelf de vraag: wie zit er nu eigenlijk tegenover mij? Is het diegene echt, of is het iemand anders in vermomming? En wie ben ik zelf dan eigenlijk? Niemand is iemand, en ik ben dus niemand. Maar geldt dat dan ook voor de persoon tegenover mij?

Er zijn weleens woorden tegen mij gezegd die me zijn bijgebleven. Iemand zei ooit: "Als mensen je gaan spiegelen, vinden ze je leuk." En mijn moeder zei vroeger vaak: "Niet iemand is iemand, maar mensen kunnen wel zoals iemand anders zijn." Dat zette me aan het denken. Want is werkelijk niemand iemand?

Doordat ik veel heb meegemaakt in mijn leven en veel verschillende banen heb gehad, herken ik me in heel veel situaties. Van het werken in de horeca tot in het buitenland, van gesprekken met vreemden tot vriendschappen die al jaren duren. Maar stel je nou eens voor dat je écht iedereen zou kunnen zijn. Dan blijf je uiteindelijk toch een beetje alleen over op de wereld. Ik heb veel vriendinnen, sommige met kinderen.